

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/44/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3819010678
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Javorková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3819010678.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beáty Javorkovej a sudcov JUDr. Ondreja Samaša a JUDr. Mariána Dunčka na verejnom zasadnutí konanom dňa 09. augusta 2021 prejednal odvolanie obžalovaného

J. I.,

nar. XX.XX.XXXX v P. P., trvale bytom Q. - E. hrdinov, N. č. XXX/X, t. č. bytom Q. - O., L. trieda č. XXX/XX, na verejnom zasadnutí prítomného,

ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 3T/131/2019 zo dňa 16.03.2021 a takto jednohlasne

r o z h o d o l :

I.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. per analogiam zrušuje sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

II.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný J. I. podľa § 285 písm. f) Tr. por.

oslobodzuje

spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza sp. zn. 2Pv 578/18/3307 zo dňa 18.10.2019, v ktorej mu bolo kladené za vinu, že sa dopustil prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. na skutkovom základe uvedenom v rozsudku súdu prvého stupňa, že hoci mu zo Zákona o rodine vyplýva povinnosť starať sa o výživu svojho syna J. I., nar. XX.XX.XXXX, a rozsudkom Okresného súdu Košice I č. k. 22P/26/2007-24 zo dňa 08.04.2008, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 05.06.2008, bol zaviazaný s účinnosťou od 01.01.2007, prispievať na jeho výživu sumou 1.000,- Sk (33,19 eur) mesačne vždy vopred od 15-teho dňa v mesiaci k rukám matky dieťaťa R. L. a neskôr rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. k. 13P/416/2010-63 zo dňa 04.02.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 26.04.2011, bola vyživovacia povinnosť s účinnosťou od 01.09.2010 zvýšená na sumu 60,- Eur mesačne, vždy vopred do 15-teho dňa v mesiaci k rukám matky dieťaťa R. L., plneniu tejto povinnosti sa úmyselne vyhýbal v Prievidzi, v Košiciach ako aj všade tam, kde sa nachádzal, v období od 01.01.2007 až do 16.03.2021 tým, že od 29.07.1992 bol živnostníkom, teda poberal príjem dostačujúci na úhradu výživného, pričom od 24.12.2015 do 31.12.2017 mu živnosť bola pozastavená a následne k 16.08.2018 mu bolo zrušené živnostenské oprávnenie z dôvodu porušenia podmienok ustanovených živnostenským zákonom, následne od 17.08.2018 až doposiaľ je nezamestnaný a nie je evidovaný na úrade práce v evidencii uchádzačov o zamestnanie, teda nemá vážny záujem získať zamestnanie a pracovať, čím zostal dlhovať na výživnom R. L. okrem uhradených súm 8.205,88 eur sumu vo výške 660 eur,

pretože trestnosť činu zanikla podľa § 86 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný J. I. uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. b) Tr. zák. (s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák.) na skutkovom základe, ktorý je uvedený vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Bol za to odsúdený podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. s použitím §§ 38 ods. 2 a 49 ods. 2 Tr. zák. k trestu odňatia slobody vo výmere 20 mesiacov nepodmienečne, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote obžalovaný odvolanie. V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že mal záujem svoj dlh na výživnom uhradiť, pričom priložil aj doklad o úhrade dlžného výživného vo výške 660,- Eur. Zároveň poukázal na to, že podľa výpovede poškodenej nemalo neplnenie jeho vyživovacej povinnosti na maloleté dieťa trvalo nepriaznivé následky. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a aby rozhodol sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozsudkom o tom, že ho spod obžaloby v zmysle § 285 písm. f) Tr. por. oslobodzuje.

V kontexte dôvodov odvolania obžalovaného odvolací súd písomne vyzval poškodenú R. L., aby k termínu verejného zasadnutia písomne oznámila, či jej obžalovaný uhradil aj zvyšok dlžného výživného vo výške 660,- Eur, v zmysle skutkovej vety uvedenej v napadnutom rozsudku, a či neplnenie povinnosti obžalovaného uhrádzať bežné výživné, z ktorého vznikol tento dlh na výživnom, nemalo trvalo nepriaznivé následky. Poškodená na výzvu odvolacieho súdu dňa 17.06.2021 písomne oznámila, že obžalovaný jej uhradil aj zvyšok dlžného výživného tak, že dňa 05.05.2021 zaslal na jej bankový účet sumu 660,- Eur, a neuhrádzanie výživného zo strany obžalovaného nemalo nepriaznivé následky.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní obžalovaný a aj prítomná prokurátorka krajskej prokuratúry zhodne navrhli, aby bol napadnutý rozsudok zrušený, a aby odvolací súd rozhodol o oslobodení obžalovaného spod obžaloby, nakoľko trestnosť činu zanikla.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. na verejnom zasadnutí preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je dôvodné.

Pokiaľ ide o procesný postup súdu prvého stupňa, v tomto smere nebola v odvolaní vytýkaná žiadna chyba a odvolací súd sám nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Odvolací súd v rámci prieskumu napadnutého rozsudku čo do výroku o vine po doplnení dokazovania na verejnom zasadnutí zistil, že dlžné výživné špecifikované v skutku napadnutého rozsudku (teda do času vyhlásenia napadnutého rozsudku) obžalovaný uhradil v plnom rozsahu do konania verejného zasadnutia odvolacieho súdu, pričom trestný čin nemal trvalo nepriaznivé následky. Podľa názoru odvolacieho súdu preto obžalovaný splnil všetky zákonné podmienky pre aplikáciu ustanovenia o účinnej ľútosti podľa § 86 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

Podľa § 86 ods. 1 písm. a) Tr. zák. trestnosť trestného činu zaniká aj vtedy, ak ide o trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207, ak trestný čin nemal trvalo nepriaznivé následky a páchatel svoju povinnosť dodatočne splnil skôr, než sa súd odobral na záverečnú poradu.

Takýto záver odvolacieho súdu podporuje aj stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj 102/2010 zo dňa 06.12.2010 (Zbierka stanovísk NS a súdov SR 2/2011), v zmysle ktorého ak obžalovaný pokračuje v zavinenom neplnení vyživovacej povinnosti v zmysle § 207 Tr. zák. aj po vyhlásení rozsudku súdu prvého stupňa a odvolacie konanie prebieha len na základe odvolania podaného výlučne v jeho prospech, nemôže odvolací súd aplikovať ustanovenie § 122 ods. 13 veta druhá Tr. zák. Došlo by tým k porušeniu zákazu *refomatío in peius*, ako zásady spravodlivého procesu

vyjadrenej v § 322 ods. 3 vete druhej Tr. por., v zmysle ktorej sa zmena k horšiemu môže prejavíť najmä v skutkových zisteniach, napr. vo väčšom rozsahu spáchanej trestnej činnosti, v použitej právnej kvalifikácii, v druhu a výmere trestu, v druhu a forme ochranného opatrenia.

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.